

Vi fortæller om tragedien efter en blodprop. Når den man elsker fra den ene dag til den anden uigenkaldeligt bliver en anden, og når velfungerende tosomhed pludselig afløses af frustration, fortvivlelse og personlighedsopløsning. SLAG følger hjernens associationer i frit fald og kærligheden, der presses og testes til det yderste. Fortalt gennem samspil mellem video og krop. Med video, der animerer Kvinden og Manden, som om de var dukker.

Baggrunden v. Helene Kvint

”Den 1. maj 2009 blev min far ramt af en alvorlig blodprop i hjernen. Han overlevede, men var delvist lammet og kunne dårligt tale. Både hans hukommelse og personlighed skiftede. Min far kom i gang med genoptræning, og det så lidt lysere ud, men så blev han ramt af endnu en blodprop, der slukkede alt håb. Min mors verden gik i grus, og min far græd, imens han kun kunne sige sol, sol, sol... Jeg har de seneste år spillet på en lang række plejehjem. Det har været chokerende at opleve, hvor mange af beboerne, der havde mistet kontrollen med deres sind pga blodpropper eller hjerneblødninger. Hvem er vi, når hjernen krakelerer? Hvad gemmer sig bag personlighedens facade?”

Fortællingen

Forestillingen bygger på virkeligheden. En sammenfletning af Helenes egne erfaringer som pårørende og en autentisk beretning fra en 40-årig hjerneskadet kvinde, der er medlem af foreningen, Hjernesagen.

”Jeg var startet i nyt job og flyttet i hus med min nye mand. Så lå jeg i sengen og prøvede at blive rask... Pludselig var der ingenting, jeg svævede i ingenmandsland - en sær fornemmelse. Jeg var ligeglad. De kunne rende mig.

Psyken blev letpåvirkelig – enhver uforudset ting sendte mig i gråd.. Jeg overtolkede alt og bekymrede mig om alting. Melankoli og tankemylder – jeg forholdt mig til hele verden hele tiden. Derhjemme knoklede min mand for at få alt til at fungere - jeg fik dårlig samvittighed af altid bare at ligge som en anden Matador-Maude. Jeg startede på jobbet igen. Langsomt. Hovedet følte som en vatpose, og kroppen var fyldt med væske og smerte. Der gik ikke længe, før jeg modtog en fyreseddel og blev tilkendt førtidspension. Endnu et hårdt slag – aldrig mere arbejde”

Mandens beskrivelse

”Jeg trøstede hende og opmuntrede. Ind imellem var vi alvorlige, og ind imellem kunne vi le og glæde os over, at hun trods alt havde overlevet. Det kunne have været værre. Kun når jeg var alene blev jeg konfronteret med den grimme skæbne, der havde ramt os. Hun syntes, jeg havde forandret mig, og ja, gu´ havde jeg da forandret mig. Det havde hun jo også

Stilen

Vi ønsker med forestillingen at træde ind og ud af hjernen - at vise både det sete og det usete gennem et visuelt scenesprog, der sammenfletter fysisk teater, videoanimationer, lys, lyd og tekstfragmenter. Lag efter lag udfoldes ægteparrets liv og konflikter i et samspil mellem video og sceniske aktioner.

Udgangspunkt for iscenesættelsen

“For mig betyder min afasi, at jeg har været nødt til at forenkle mit sprog for, at jeg kan sige det, jeg gerne vil. Mit sprog er stadig rigt inde i mit hovedet, men jeg kan få det ud på samme måde, som jeg tænker det. Hver gang jeg taler, bliver sproget mere fattigt. JEG HADER AT VÆRE SÅDAN, for jeg vil være den, jeg var før. Men jeg er nødt til at udvikle mig derfra, hvor jeg er i dag.”

Det verbale sprog samt omgivende lyd og musik

Vi bruger sproget poetisk og undersøgende. Hos mange hjerneskadede er sproget brudt ned, dekonstrueret og sat sammen på nye, smukke men uforståelige måder. Gentagelse af kendte fraser fylder meget, og ord placeres i rækkefølger efter uskrevne regler. Der findes en særlig rytmisk og lydlig kvalitet i det hjerneskadede sprog. Vi arbejder med reallyde, der fortæller om Manden og Kvindens liv sammen, men som også fordrejes, bliver truende eller forvandles. F.eks. kan en vandhane, der drypper, udvikle sig til et musikstykke, eller reallyde fra Mandens hverdag gribe ind og forstyrre det bevidsthedslag, som Kvinden befinder sig i.

Det fysiske sprog

Vi afsøger et fysisk sprog med udgangspunkt i hverdagens bevægelser og gentagelsen af disse. Koreografier af hverdagshandlinger i uendelige gentagende mønstre. Netop hjerneskadede oplever ofte, at deres kroppe husker, hvad deres hjerner glemmer. Ting kører i ring.

Video og Rum

Med videooptagelser kan vi ændre hele scenografien. Vi optager filmklip inde i et dukkehus, så de passer i størrelse til spillerne. Spillerne fremstår til tider som marionetdukke, der styres af store hænder. Ud over dukkehusscenografien, arbejder videoen også med filmklip, der visualiserer, kommenterer og spejler aktionen på scenen samt hvad der foregår inde i hjernen på Kvinden og Manden.